

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Fajbikom, Dobšinského 14, Banská Štiavnica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 63/2016 z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 63/2016 z 27. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal 30. januára 2013 Sociálnu poisťovňu – ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) o prehodnotenie výšky úrazovej renty, ktorá mu mala byť nezákonne skrátená. O tejto jeho žiadosti rozhodla Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. 4589-7/2013-BA z 18. marca 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. mája 2013.

Sťažovateľ následne 29. júna 2015 požiadal Sociálnu poisťovňu o zmenu výšky úrazovej renty. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. 4602-9/2015-BA z 26. augusta 2015 rozhodla, že sťažovateľ nemá nárok na úpravu sumy úrazovej renty. Označené rozhodnutie napadol sťažovateľ žalobou na súde.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 20 Sd 322/2015-39 z 1. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodnutie Sociálnej poisťovne podľa § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov ako vecne správne potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že ho potvrdil.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd a najvyšší súd nesprávne posúdili to, či v jeho prípade „*ide alebo nejde o res iudicata*“. Tvrdí, že „*skutkové okolnosti, ktoré reálne existovali sa nezmenili, ale skutkové tvrdenia účastníka konania boli rozdielne*“. K tomuto ďalej uviedol: „*V roku 2013 námietka sťažovateľa smerovala k zohľadneniu jeho mzdy z krátkodobého zamestnania v mesiacoch november a december 2003. Žiadosť sťažovateľa z roku 2013 neuvádza konkrétne pochybenie odporkyne, len konštatuje nezákonné skrátenie renty. V žiadosti z roku 2015 je uvedená konkrétna výhrada voči vypočítaniu a použitiu fiktívneho zárobku zo strany odporkyne. Je to nová námietka, ktorú v minulosti sťažovateľ nikdy neuplatnil. Vzhľadom na to sa ani rozhodnutie odporkyne*

z roku 2013 nezaoberá otázkou prípustnosti výpočtu fiktívneho zárobku, neobsahuje žiadnu polemiku o konkrétnych skutkových okolnostiach, nevyrovnáva sa so žiadnymi konkrétnymi argumentmi sťažovateľa. Obsahuje len odôvodnenie, ako bola renta vypočítaná. V roku 2015 teda mala byť nová žiadosť meritórne skúmaná a správny orgán, resp. v odvolacom konaní všeobecné súdy mali vecne riešiť skutkové a právne tvrdenia sťažovateľa a nie rozhodnúť, že ide o res iudicata. Týmto nezákonným a svojvoľným postupom porušili právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, resp. predchádzajúce správne konanie.“

Sťažovateľ na základe uvedeného tvrdí, že prijatie napadnutého rozsudku najvyšším súdom malo za následok „upretie práva... na rovnaké hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu, aké je poskytnuté iným zamestnancom za rovnakých podmienok“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti navrhujem Ústavnému súdu SR, aby sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nakoniec vo svojom náleze vyslovil, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave v konaní 10So/63/2016 vydanom v konaní o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.20Sd/322/2015 bolo porušené právo sťažovateľa na ochranu pred diskrimináciou v sociálnom zabezpečení v zmysle čl.12 ods.1 a ods.2 v spojitosti s právom na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a súčasne rozsudok sp.zn.10 So/63/2016 zo dňa 27.9.2017 zrušil a vec vrátil uvedenému súdu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo

iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť

bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porov. napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

Namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne právne posúdil otázku *res iudicata*, v dôsledku čoho porušil jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: *«Odvolací súd má z obsahu administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľ dňa 30.01.2013 požiadal o prehodnotenie úrazovej renty. V žiadosti uviedol, že žiada o prehodnotenie výšky úrazovej renty, ktorá mu bola nezákonne skrátená v mesiaci november 2003 na základe skutočnosti, že v mesiacoch november a december 2003 bol krátkodobo zamestnaný, zo sumy 11 174 Sk na sumu 9 806 Sk. Na základe uvedenej žiadosti odporkyňa vydala rozhodnutie č. 4589-7/2013-BA zo dňa 18.03.2013, ktorým rozhodla, že navrhovateľ má nárok na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení od*

01.01.2004 v sume 325,50 EUR mesačne, ktorá podlieha zvyšovaniu podľa príslušných ustanovení zákona a podľa § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení nemá nárok na úpravu výšky úrazovej renty. Sociálna poisťovňa pri posudzovaní nárokov navrhovateľa vychádzala z nasledovných podkladov: právoplatný rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. 5C 393/01-56 zo dňa 27.05.2002, potvrdenie Národného úradu práce, Okresného úradu práce Banská Bystrica zo dňa 08.12.2003, pracovná zmluva zo dňa 07.11.2003, potvrdenie zamestnávateľa zo dňa 15.12.2003, potvrdenie zamestnávateľa zo dňa 14.01.2003, potvrdenie SP, ústredie zo dňa 18.07.2003 o výplate dávok dôchodkového zabezpečenia. Odvolanie zo strany navrhovateľa podané nebolo a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2013.

Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 29.06.2015 opätovne požiadal odporkyňu o zmenu výšky úrazovej renty. Navrhovateľ v žiadosti uviedol, že pôvodne mu bola vyplácaná náhrada za stratu na zárobku až do 31.12.2003 z titulu choroby z povolania. Ku dňu 31.12.2003 bola výška tejto náhrady vypočítaná ako rozdiel medzi valorizovaným PMZ, zárobkom a skutočne poberaným dôchodkom. Zárobok však nebol započítaný v skutočne vyplácanej výške, ale bol umelo upravený prepočtom. Skutočne dosiahnutý zárobok v mesiaci december 2003 dosiahol len výšku 1 610 Sk a nie započítanú sumu 5 652 Sk. Vznikol tak v neprospech žiadateľa rozdiel 4 042 Sk, čo je podľa konverzného kurzu 134,17 Eur. Na podklade tejto žiadosti odporkyňa napadnutým rozhodnutím rozhodla o tom, že navrhovateľ nemá nárok na úpravu sumy úrazovej renty.

Podobne ako krajský súd, aj odvolací súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne musí konštatovať, že odporkyňa vyhodnotila správne a v súlade so zákonom, že námietky, ktoré uvádzal navrhovateľ v žiadostiach zo dňa 18.03.2013 a v roku 2015 sú totožné.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na obsah námietok navrhovateľa. V žiadosti zo dňa 30. januára 2013 navrhovateľ uviedol: „Žiadam Vás o prehodnotenie výšky úrazovej renty, ktorá mi bola nezákonne skrátená v mesiaci november 2003... zo sumy 11 174 Sk na sumu 9806 Sk“, pričom v žiadosti zo dňa 29. júna 2015 bolo uvedené: „Žiadateľovi je vyplácaná úrazová renta v nesprávnej výške a to nižšia, ako mu patrí (ide o obdobnú citáciu ako „bola nezákonne skrátená“) ... zárobok v mesiaci december 2003 dosiahol len výšku 1610.00 Sk a nie započítanú sumu 5652,00 Sk. Vznikol tak v neprospech žiadateľa rozdiel

4042.00 Sk (obdobná s citáciou „skrátaná v mesiaci november 2003... zo sumy 11 174 Sk na sumu 9806 Sk).“

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že totožnosť predmetu konania je bez pochybnosti daná a vzhľadom na totožnosť účastníkov konania sú v predmetnej veci splnené podmienky pre záver o tom, že ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Nakoľko v prípade navrhovateľa išlo o obsahovo identický návrh z tých istých dôvodov, týkajúcich sa tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi bezo zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie, je potom podľa názoru odvolacieho súdu prípustné, aby skoršie právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o jednom z týchto podaných návrhov za splnenia už uvedených podmienok totožnosti veci tvorí prekážku *res iudicata*. Ak by boli zo strany navrhovateľa uvedené nové relevantné skutočnosti, odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia odporkyne, bol by to dôvod na meritórne zaobranie sa vecou aj napriek existencii prekážky *res iudicata*. Navrhovateľ však v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by spochybňovali správnosť zisteného skutkového stavu a zmenu okolností rozhodujúcich na nárok na výplatu dávky.

V odôvodnení rozhodnutia č. 4589-7/2013-BA zo dňa 18.03.2013 odporkyňa o. i. uviedla tabuľkový prehľad náhrad za obdobie od 07/2003 až do 12/2003, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ v mesiacoch 07/ až 10/2003 nedosahoval žiadny príjem, ale v mesiaci 11/2003 dosiahol príjem 4 200 Sk a v 12/2003 dosiahol príjem 5 652 Sk, pričom vychádzala z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 15.12.2003 a zo dňa 14.11.2003, a z toho dôvodu došlo aj k zníženiu straty na zárobku. Navrhovateľ ani v predchádzajúcom konaní, ani v predmetnom konaní nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, že sumy, z ktorých vychádzala odporkyňa na základe potvrdenie zamestnávateľa, boli nesprávne. Tvrdenie navrhovateľa, že je v tomto konaní výpočet fiktívneho zárobku irelevantný a preto nemal povinnosť predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, aj napriek tomu že výpočet sám namietal v odvolaní, je nedôvodné. Vzhľadom na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že účastník správneho konania má nielen právo navrhnúť dôkazy, ale na potvrdenie pravdivosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správne orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti môže mať za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti ovplyvňujúcej výsledok konania.»

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že závery v ňom vyjadrené nemožno označiť ako svojvoľné či arbitrárne. Najvyšší súd sa dôsledne zaoberal preskúmaním ťažiskovej námietky sťažovateľa, ktorá spočívala v nesprávnom posúdení otázky existencie prekážky rozsúdenej veci (*res iudicata*), a správne poukázal na totožnosť predmetu konania, účastníkov konania, ako i na rovnaké skutkové okolnosti, na základe ktorých sťažovateľ požiadal o úpravu sumy úrazovej renty. Závery najvyššieho súdu preto nemožno z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako neutržateľné.

Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej konštatuje, že argumentácia sťažovateľa sa obmedzuje len na opakovanie jeho predchádzajúcej argumentácie pred krajským súdom a najvyšším súdom a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, než aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09).

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej sa jeho aplikácia v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia osobitne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (ide o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody). Zásady vyjadrené v uvedenom článku ústavy vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Patria k ústavným direktívam adresovaným predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov (II. ÚS 123/02, IV. ÚS 150/03). Za okolností, keď ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nemohlo byť porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018